

Jan Schepens over de rol van zijn leven

Het monstersucces van Beauty and the Beast

ANTWERPEN maart 2007 – De Vlaamse versie van de Disney-musical Beauty and the Beast is een groot succes. Sinds januari zijn al meer dan honderdduizend kaartjes verkocht. Het romantische sprookje van de schone en het beest leeft meer dan ooit, maar toch, geen enkele rol spreekt meer tot de verbeelding dan die van het beest. In Vlaanderen geeft Jan Schepens vol overtuiging gestalte aan de getormenteerde prins die door een vloek is veranderd in een liefdeloos monster. In het rode fluweel van de schouwburg vertelt hij over de mooiste en tegelijk de lastigste rol van zijn carrière.

door Jef Vandermosten

Op het podium ondergaat u een volledige transformatie. Als men niet weet dat u het beest speelt, bent u nauwelijks te herkennen. Ook uw stem klinkt volledig anders.

Ik heb inderdaad geprobeerd om de transformatie compleet te maken. Tijdens de eerste repetities merkte ik al vlug dat ik met mijn relatief lichte stem niet zomaar het beest kon spelen, dat voelde verkeerd aan en dus ben ik op zoek gegaan naar een veilige manier om die stem een terts lager te leggen. En voorlopig lukt dat goed, zo goed zelfs dat Katja (Retsin, red.) mij tijdens de eerste generale repetitie niet meteen herkende, want ook de bewegingen en de mimiek zijn volledig anders. Voor deze rol ben ik dan ook heel ver gegaan in de voorbereiding. Zo heb ik alle mogelijke films gezien waarin mensen beesten spelen, zoals Jack Nicholson in *Wolf*, maar ik heb bijvoorbeeld ook heel aandachtig mijn eigen hond geobserveerd.

Helpt de puur fysieke transformatie ook om beter in de rol van het beest te komen?

Ja, dat helpt, maar het werkt ook een beetje dubbel. Ik draag een heel zwaar pak met onhandige laarzen en een grote cape. Daarnaast

heb ik ook nog een pruik die vastzit met elastieken, een kraag die heel hoog reikt en een vastgeplakte kin die de articulatie belemmert, dus op een bepaalde manier werkt het technisch heel hard tegen. De vermomming beperkt me ook heel erg in mijn bewegingsvrijheid, zeker in de eerste scènes waarin ik voortdurend heen en weer loop. Maar visueel is het natuurlijk een heel groot voordeel, want je kijkt in de spiegel en je ziet iemand anders. Het duurt ook méér dan een uur voor ik volledig ben opgemaakt, dus in de schminkzetel heb ik heel wat tijd om aandachtig naar mezelf te kijken. Wat is het effect als ik mijn linker wenkbrauw optrek? Als ik grom of mijn tanden op elkaar klem, wat doet dat dan visueel? Voor een acteur is zo'n observatie natuurlijk heel interessant.

De regisseur heeft zich naar eigen zeggen laten inspireren door de oorspronkelijke novelle, maar het blijft toch opvallend hoe letterlijk sommige scènes zijn overgenomen uit de Disney-film, van de liedjes en de dialogen tot de kostuums en de mimiek.

Ja, dat is inderdaad heel opvallend, maar waarom het warm water opnieuw uitvinden? De tekenfilm is zó goed en zó mooi, waarom zou je dan de scènes en de karakters gaan veranderen? Toch

‘Het is moeilijk om alle emoties tegelijk te spelen’

zijn er ook duidelijke verschillen, zo wordt er volgens mij in de musical minder tijd genomen om de liefde tussen Belle en het beest uit te diepen. De verschillen met de tekenfilm zitten op dat vlak soms echt in de details. Zo heb je in de film bijvoorbeeld die scène in de ondergesneeuwde kasteeltuin waarin het beest probeert om vogeltjes uit zijn hand te laten eten. Die scène duurt nog geen minuut, maar als kijker zie je dan plots dat het beest ook een tedere kant heeft en begin je te geloven dat Belle wel eens verliefd op hem zou kunnen worden. Ik begrijp wel dat die sneeuwscène visueel niet over te brengen is naar het podium, maar toch, zonder

dergelijke scènes is het voor een acteur heel moeilijk om die wending in het verhaal geloofwaardig over te brengen. Zo hebben Belle en het beest in de musical niet eens een duet samen.

Bizar, de regisseur heeft in een aantal interviews laten weten dat hij met zijn versie juist probeert om de rollen méér diepgang te geven.

Ik denk dat de regisseur hier vooral doelt op de bijrollen. In de tekenfilm blijven dat nogal cartooneske figuren, terwijl ze in de musical een menselijker gezicht krijgen. Neem nu Lumière, de bediende die is omgetoverd in een kandelaar. Hij is een rasechte gigolo, maar probeer maar eens een vrouw te versieren als je twee armen brandende kaarsen zijn. Op dat vlak is de musical ook heel goed gelukt, de toeschouwers kijken op het einde echt uit naar het moment dat de betovering wordt verbroken.

Vindt u dan dat de uitwerking van de nevenfiguren ten koste is gegaan van uw eigen verhaallijn?

Neen, ik denk dat de musical een heel mooi evenwicht bewaart tussen de meer tragische en de meer komische scènes. Maar, als elke scène in het kasteel moet worden afgewisseld met een scène in het dorp, dan heeft dat zo zijn

consequenties voor het verhaal. De interactie tussen Belle en het beest blijft beperkt tot enkele oppervlakkige dialogen en naar de ontknoping toe gaat het plots heel snel. Maar goed, je hoort mij niet klagen. In de musical heeft het beest ook enkele heel mooie songs die niet in de film zitten, zoals de monoloog over zelfmoord, dat kan je ook als een vorm van verdieping beschouwen.

Zou u deze musical het voorlopige hoogtepunt in uw carrière durven noemen?

Ik denk het wel ja, hoewel ik bijvoorbeeld bij het Ballet van Vlaanderen ook heel mooie rollen heb mogen spelen, die beschouw ik óók als hoogtepunten. De rol van het beest is zonder enige twijfel wél de moeilijkste rol die ik ooit heb gespeeld, ik heb zo hard gewerkt tijdens de repetities en ik heb zo diep gegraven om mij dat beest eigen te maken. Maar dat maakt deze rol ook heel dankbaar, het is prachtig als je als acteur zo'n volledige transformatie mag doormaken. Ik ben ook trots op wat ik gepresteerd heb, het geeft gewoon een enorme voldoening als je zó veel in een rol investeert en je krijgt er dan ook nog zó veel voor terug.